

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 214.

Solgte Session.

53de Møde.

Onsdagen, den 5te December Kl. 7 Aften.

(Fortfat.)

Oppermann (fortfat): Den ærede Rigsdagsmand er et Sted kommen ind paa de frie Phantasiers Gebeet. Den ærede Rigsdagsmand talte saaledes, og det meget tydeligt — jeg veed, at jeg ikke har misforstaaet ham — som om det var Kongerigts Indenrigsminister, der havde henvendt sig til Monarchiets Finantsminister, som dog kun var et Skjermbræt. Her er et Exempel paa en af disse mange Paa-stande, der synes at tyde paa et Factum, og som dog gaae istykker, naar man tager paa dem; thi jeg tør meget dristigt spørge den ærede Rigsdagsmand om, hvorpaa han da støtter dette her. Den ærede Rigsdagsmand har forfikkret, at han havde personlig den største Høiagtelse for de to paagældende Mænds Redelighed, men maa jeg nu spørge: er det dog ikke en eiendommelig Agtelse at vise en Mand, at sige om ham, at han har underskrevet en bitterlig Løgn, og dersom det var sandt, hvad den ærede Rigsdagsmand fremsatte, saa tror jeg ikke, den ærede Rigsdagsmand, naar han vil læse Documenterne efter, kan benævne Indholdet af disse Breve anderledes end Løgn; thi der staaer i dem, at det er Finantsministeren, der har henvendt sig til Indenrigsministeren. Den ærede Rigsdagsmand for Holbø Amt 2den Valgkreds (Tscherning) har ogsaa, skøndt jeg ikke erindrer, om det just var i Anledning af den ærede Rigsdagsmands Foredrag, hvortil jeg

sigter, i Løbet af sine Foredrag httret, at han ikke deler denne fantastiske Anskuelse. Naar den ærede Rigsdagsmand talte om, at denne saa høit hæbrede, saa høit ansete forhenværende Indenrigsminister handlede i blind Fanatisme, saa finder jeg ogsaa, at det er paa en eiendommelig Maade at vise en Mand den Agtelse, man nærer for ham. Men det maa nu være den ærede Rigsdagsmands Sag.

Den ærede Rigsdagsmand for Holbø Amt 2den Valgkreds (Tscherning) henvendte i Begyndelsen af sit Foredrag Abstilligt til mig. Han talte om en vis skinnende Raabe, jeg skulde have iført mig, men jeg veed ikke, hvad det var for et underligt Klædemon; i Finantsudvalget fandt den ærede Medlem vistnok ikke denne Raabe videre skinnende, og jeg troer dog, at jeg allerede har givet Exempler paa, at det ikke var saa aldeles overskudigt, at jeg talte om, at det her gjaldt om at holde sig til Facta og ikke komme ind paa Phantasierne Gebeet. Den ærede Rigsdagsmand fremhævede en Omstændighed, som om jeg skulde have gjort mig, mildest talt, skyldig i en synderlig Misforstaaelse. Han bemærkede, at jeg med Uret havde fremhævet, at der af Reservefonden ikke var bundet Mere end det Overskud, der i de 4 Aar skulde tilflyde samme, og han httrede, at Reservefonden desuden var bunden ved Overtageelsen af de jydskke Ternbaneactier. Men der maa jeg dog spørge, om ikke disse jydskke Ternbaneactier skulde indkjøbes netop for dette Overskud, og jeg formaar derfor ikke at følge ham i den Tankegang, at vi skulde være bundne paa anden Maade end for Overskudet, enten dette